

[Bertel Dahlgaard.]

bindelse med, at efter den amerikanske forfatning kan præsidenten suverænt undertegne en sådan overenskomst, og det er altså den omstændighed, at kongressen ikke har følt sig bundet af denne overenskomst, som er baggrunden for, at man i Amerika har kunnet anvende kvantitative restriktioner over for landbrugsvarer. Det er indlysende, at det i høj grad virker demoraliserende på hele arbejdet henimod større handelsfrihed, at USA forbeholder sig at praktisere en betingelsesløs dispensationsret for sig selv med hensyn til at opretholde indførselsrestriktioner for landbrugsvarer. Når hertil så kommer, at USA samtidig formaner de europæiske lande til at nedbryde toldskrankerne dem imellem og endelig derefter kaster sine overskudslagre ind bl. a. på det engelske og det tyske marked til skade for det danske landbrug, da bliver man, forekommer det mig, mere end forstemt.

Hvis nu USA tiltræder Overenskomsten om Organisationen for handelspolitisk Samarbejde, må man vel gå ud fra, at denne hidtidige tvivlsomme fortolkning opgives. Hvis USA ikke tiltræder den, ja, så vil der, så vidt jeg forstår af den højtærede stats- og udenrigsministers fremsættelse, komme til at foreligge den situation, at denne overenskomst formentlig overhovedet ikke vil få gyldighed.

Det, den høje regering nu beder folketinget om, er, at tinget skal give regeringen mandat til at skønne over, hvornår Danmarks undertegnelse af overenskomsten eventuelt skal finde sted. Så vidt jeg kan skønne, er dette vel nærmest et opportunitetsspørgsmål, og vi skal fra vor side ikke gøre indvendinger imod, at regeringen får en sådan bemyndigelse.

Fuglsang: Da mit partis ordfører ikke er til stede, vil jeg på partiets vegne sige lidt om de forslag, vi behandler her.

Den højtærede stats- og udenrigsminister gav i sin fremsættelse en almindelig oversigt over det samarbejde, der gennem årene har fundet sted gennem de to økonomiske organer, GATT, Den almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel, og det europæiske OEEC. Jeg brugte ordet „oversigt“. Dette må i denne forbindelse nærmest

tages som et udtryk for den gode vilje, det, man tilstræber, i mindre grad hvad der faktisk er opnået i retning af opfyldelsen af de gode ønsker om samarbejde. For dette er jo i sandhed såre begrænset, ikke mindst hvad angår Danmark og Danmarks specielle interesser.

Den højtærede stats- og udenrigsminister nævnede, at på de første møder, det i Genève i 1947 og det i Ancecy i 1949, opnåedes — som han sagde — ikke ubetydelige resultater. Jeg tror, dette er udtryk for en ny vurdering. I hvert fald skrev Social-Demokraten den 27. september 1950, altså umiddelbart forud for det følgende møde i Torquay, at Danmark ville nægte at forlænge Ancecyaftalen om told, hvis ikke der i Torquay kom realiteter ud af forhandlingerne om en nedsættelse af toldniveauet, og det skete jo ikke. Det var fuldkommen med rette, at det ærede medlem hr. Lars P. Jensen som ordfører dengang sagde, at der var meget skrig, men såre lidt uld i det resultat, der kom frem, og det samme kan udmærket siges om det, vi står over for i dag. For mig at se hører GATT og OEEC begge til de organer, der på USAs initiativ er dannet uden om FN og dets organer for på den ene side at prøve at binde de vestlige lande sammen i én økonomisk blok og på den anden side at afspærre denne blok fra de socialistiske lande.

I hvor høj grad dette sidste er lykkedes, derom fortæller bl. a. Danmarks officielle tal for vor udenrigshandel. Tager vi f. eks. månedsgennemsnittet for vor indførsel i januar-september i år, ser vi, at dette var fra den vestlige halvkugle 107,3 mill. kr., fra OEEC-lande 555,6 mill. kr. og fra alle de øvrige lande, deriblandt den tredjedel, som den socialistiske verden omfatter, siger og skriver 61,2 mill. kr. For udførslen var tallene til den vestlige halvkugle 76,1 mill. kr., til OEEC-lande 479,3 mill. kr. og til de øvrige lande 56,6 mill. kr.

Jeg tror, Gunnar Myrdahl har ret, når han i sin sidste oversigt over verdensøkonomien siger, at den ensidige handel har en meget stor skyld i Vesteuropas dollarmangel, den mangel, vi har haft gennem årene. Og hvor farlig denne ensidige binding kan være for os, derom vidner bl. a. den oliesituation, vi befinder os i i dag.

Ser man på den anden side af sagen, dette